

NORA ROBERTS ECLIPSA

Traducere din limba engleză și note
SIMONA LUNCAȘU

APOCALIPSA

*La vocea domoală și neînsemnată ia sufletul aminte,
nu la asurzitoarele detunături ale Apocalipsei.*

William Dean Howells

Capitolul 1

Dumfries, Scoția

Când Ross MacLeod apăsase pe trăgaci și doborâse fazanul, n-avea de unde să știe că se sinucisese.

Și omorâse și alte miliarde ca el.

Într-o zi rece și umedă, ultima zi a ceea ce avea să fie ultimul an din viața lui, vâna cu fratele și cu vărul lui, străbătând câmpul sfărâmicios și înghețat sub cerul iernatic de un albastru spălăcit. Se simțea sănătos și în formă, un bărbat de șaizeci și patru de ani care mergea la sală de trei ori pe săptămână și avea o pasiune pentru golf (reflectată într-un handicap nouă).

Întemeiase împreună cu fratele lui geamăn, Rob, și continua să conducă o firmă de marketing de succes, cu sedii la New York și Londra. Soția lui din ultimii treizeci și nouă de ani se afla, alături de soția lui Rob și cea a vărului Hugh, în vechea și fermecătoarea casă de la fermă.

Cu focurile încinse în vatra de piatră, cu ceainicul tot timpul fierbând, femeile găteau, coceau și se agitau pentru apropiata petrecere de Revelion.

Ei hoinăreau fericiți pe câmpuri, târșindu-și cizmele de cauciuc.

Ferma MacLeod, moștenită din tată-n fiu de peste două sute de ani, se întindea pe mai bine de optzeci de hectare. Hugh o iubea

aproape la fel de mult cum își iubea soția, copiii și nepoții. De pe câmpul pe care-l traversau se vedeau spre răsărit culmile dealurilor și nu prea departe spre vest se învoldura Marea Irlandei.

Frații și familiile lor călătoreau adesea, dar această excursie anuală la fermă rămânea pentru toți punctul culminant. Când erau mici, vara, petreceau o lună acolo, alergând pe câmpuri cu Hugh și cu fratele acestuia, Duncan – mort acum, în urma carierei militare pe care și-o alesese. Ross și Rob, băieți de oraș, erau încântați să ajute la fermă, îndeplinind sarcinile care le erau repartizate de unchiul lor Jamie și de mătușa Bess.

Învățaseră să pescuiască, să vâneze, să dea mâncare la găini și să adune ouăle. Cutreierau pădurile și câmpurile, pe jos și călare.

De multe ori, în nopțile întunecate, se strecurau afară ca să străbată câmpul pe care mergeau acum, să țină întâlniri secrete și să încerce să cheme duhurile în interiorul micului cerc de piatră pe care localnicii îl numeau *sgiaith de solas*, scutul de lumină.

Nu reușiseră niciodată, așa cum nu încercaseră nici să urmărească spiritele sau zânele care hălăduiau prin păduri, după cum știau din povești. Deși într-o aventură de la miezul nopții, când până și aerul își ținea răsuflarea, Ross jura că simțise o prezență întunecată, îi auzise freamățul aripilor, chiar îi mirosise respirația fetidă.

Simțise – cum avea să continue să susțină – că respirația aceea trecuse prin el.

Cuprins de o panică adolescentină, se poticnise în graba lui de a fugi din cerc și își zgâriase podul palmei de o piatră.

O singură picătură de sânge căzuse pe pământ.

Acum, la vârsta adultă, încă râdeau și se tachinau în legătură cu acea noapte de demult, bucuroși să rememoreze trăirile copilăriei.

De când crescuseră își făcuseră obiceiul de a-și aduce soțiile, apoi și copiii la fermă, într-un pelerinaj anual care începea a doua zi de Crăciun și se încheia pe 2 ianuarie.

Fiii lor și soțiile acestora abia plecaseră în acea dimineață la Londra, unde urmau să se întâlnească cu prietenii de Anul Nou și să mai petreacă vreo câteva zile. Doar Katie, fiica lui Ross, care era însărcinată în șapte luni cu gemeni, rămăsese la New York.

Planifica pentru părinții ei o cină de bun-venit care n-avea să aibă loc niciodată.

În ultima zi a anului, Ross MacLeod se simțea la fel de în formă și de vesel ca puștiul de odinioară. Se miră de fiorul care-i străbătu șira spinării când zări ciorile care dădeau roată cercului de piatră. Dar, chiar în momentul în care și-l alungă, un fazan se ridică în văzduh, o zvâcnire de culoare pe cerul palid.

Ridică pușca de vânătoare pe care unchiul său i-o dăruise la cea de-a șaisprezecea sa aniversare, urmând zborul păsării.

Se poate să fi simțit o usturime în podul palmei pe care-l zgâriase cu mai bine de cincizeci de ani în urmă.

Și totuși...

Apăsă pe trăgaci.

Când împușcătura explodă în aer, ciorile țipară, dar nu se împărștiară. În schimb, una se desprinse ca și cum ar fi vrut să înșface prada. Unul dintre bărbați râse când pasărea neagră țâșni și se ciocni cu fazanul în cădere.

Pasărea moartă se prăvăli în mijlocul cercului de piatră. Sângele ei stropi pământul înghețat.

Rob îl strânse de umăr și cei trei bărbați zâmbiră în timp ce unul dintre labradorii veseli ai lui Hugh alerga să recupereze pasărea.

– Ai văzut cioara aia nebună?

Ross scutură din cap și râse din nou.

– N-are să mănânce fazan la cină.

– Noi, în schimb, da, zise Hugh. Avem câte trei de căciulă, îndeajuns pentru un festin.

Bărbații strânseseră păsările, iar Rob scoase *selfie stick*-ul din buzunar.

– Întotdeauna pregătit.

Așa că făcură poze – trei bărbați cu obraji roșii de frig, toți cu ochii de un albastru MacLeod strălucitor – înainte de a face plăcuta plimbare înapoi la fermă.

În spatele lor, sângele păsării, ca încălzit la flacără, se îmbiba în pământul înghețat subțind scutul, făcându-l să crape.

Respect Mărsăluia triumfător pe lângă câmpurile cu orz de iarnă care se agita în vântul blând și pe lângă oile care pășteau pe un deal. Una dintre vacile pe care Hugh o ținea pentru îngrășare și sacrificare mugi leneș.

În timp ce mergeau, Ross, mulțumit, se gândea că era binecuvântat să încheie un an și să înceapă altul la fermă, cu cei dragi.

Fumul pufăia pe coșurile casei robuste de piatră.

Când se apropiară, câinii – care își încheiaseră ziua de muncă – alergară înainte să se lupte și să se joace. Bărbații, știind ce aveau de făcut, se îndreptară către un mic șopron.

Millie a lui Hugh, soție și fiică de fermier, nu curăța niciodată vânatul. Prin urmare, cei trei se așezară pe băncuța construită de Hugh în acest scop ca să facă ei înșiși treaba.

Vorbeau leneș – despre vânatoare, despre masa care urma –, iar Ross luă o foarfecă ascuțită ca să taie aripile unui fazan. Îl curăța cum îl învățase unchiul lui, tăind aproape de corp.

Erau bucăți care aveau să fie folosite la supă, iar acelea ajungeau într-o pungă de plastic groasă, la bucătărie. Alte bucăți, în altă pungă, la gunoi.

Dintr-odată, Rob ridică un cap tăiat și începu să se maimuțarească. Deși n-ar fi vrut, Ross râse privind-l, moment în care se tăie la deget într-un os rupt.

Bombăni: „Rahat!“ și apăsă cu arătătorul ca să oprească sângele.

– Știi că trebuie să ai grijă la asta, zise Hugh cu un țâțâit.

– Da, da. Blegul de colo e de vină!

În timp ce jupuia pielea, sângele păsării se amestecă cu al lui.

Odată treaba terminată, spălără păsările curățate în apă rece, pompată din fântână, apoi le duseră în casă prin bucătărie.

Femeile erau adunate în bucătăria mare a fermei, cu aerul plin de arome de aluat copt și căldură de la focul mocnit din vatră.

Tabloul acela perfect îl impresionează pe Ross în așa măsură, că simți un junghi în inimă. Puse păsările pe masa lată de bucătărie și își apucă soția într-o îmbrățișare care o făcu să râdă.

– Întorcerea vânătorilor.

Angie îi dădu un pupic rapid.

Millie a lui Hugh, cu smocul ei de păr roșu strâns în vârful capului, se uită aprobator la grămada de păsări.

– Avem destul pentru sărbătoarea noastră, ba chiar și pentru petrecere. Ce ziceți să facem niște pateuri cu fazan și nuci? Ție îți plăceau, din câte-mi amintesc, Robbie.

El zâmbi și se bătu pe pântecul care-i atârna peste curea.

– Poate că ar fi cazul să mă duc și să mai împușc vreo câțiva, ca să fie destul pentru toată lumea.

Soția lui Rob, Jayne, îi înfipse un deget în burtă.

– Dacă tot ai de gând să te îngrăși ca porcul, o să te punem la muncă.

– Da. Da, zise Millie. Hugh, tu și băieții trageți masa lungă în salonul mare pentru petrecere și puneți fața de masă de dantelă de la mama. Vreau și lumânările bune pe ea. Și scoateți și scaunele de rezervă din debara și aranjați-le.

– Oriunde le-am așeza noi, tu o să le muți.

– Atunci ați face bine să-i dați bătaie.

Millie se uită la păsări și își frecă mâinile.

– Așa, doamnelor, să lăsăm bărbații în pace și să ne vedem de treaba noastră.

Își ținură sărbătoarea, un grup familial fericit, cu fazan sălbatic fript, condimentat cu tarhon, umplut cu portocale, mere, șalotă și salvie, gătit pe un pat de morcovi, cartofi și roșii. Mazăre și pâine integrală bună, din cuptor, unt de fermă.

Prieteni buni, prieteni vechi și totodată rude, se bucurară de ultima masă a anului cu două sticle de Cristal pe care Ross și Angie le aduseseră de la New York special pentru această ocazie.

O ninsoare ușoară cădea la ferestre în timp ce ele strângeau masa și spălau vasele, totul cu un sentiment de bine și de anticipare a petrecerii care urma.

Lumânări aprinse, focuri trosnind, alte feluri de mâncare – după două zile de gătit – puse pe mese.

Respect pentru omul și cultura sa
 Vin și whisky, sampanie. Digestive tradiționale, împreună cu biscuiți cu fructe, haggis¹ și brânzeturi pentru a sărbători Hogmanay² cum se cuvine.

Unii vecini și prieteni veniră mai devreme, înainte de miezul nopții, mâncară, băură, bărfiră și dansară pe muzica cimpoaielor și viorilor. Casa se umpluse de sunet, cântec și camaraderie când bătrâna pendulă începu să bată miezul nopții.

Anul vechi muri odată cu ultima bătaie, iar Anul Nou fu întâmpinat cu urale, pupături și voci care intonau „Auld Lang Syne”³. Ross contempla emoționat scena cu Angie cuibărită lângă el și de braț cu fratele lui.

Când cântecul se încheie, când se ridicară paharele, ușa din față se deschise larg.

– Primul care calcă pragul! exclamă cineva.

Ross se uită la ușă, așteptându-se să intre unul dintre băieții Frazier sau poate Delroy MacGruder. Toți tineri bruneti și zdraveni, după cum cerea tradiția. Așa trebuie să fie primul care intră în casă de Anul Nou, ca să aducă noroc.

Dar nu erau decât vântul și ninsoarea rară, și întunericul adânc al câmpurilor.

Fiindcă el era cel mai aproape, Ross se duse la ușă, se uită afară, ieși. Puse frigul care-l străbătu pe seama crivățului și liniștii ciudate, apăsătoare de dincolo de vânt.

Aerul reținându-și respirația.

Era un foșnet de aripi, o umbră lungă – întuneric peste întuneric?

Scuturat de un scurt fior, Ross MacLeod intră înapoi, un om care n-avea să se mai bucure niciodată de altă sărbătoare, nici să mai întâmpine un alt An Nou, și astfel deveni primul care trecu pragul.

– Probabil că n-am încuiat-o, zise el închizând ușa.

Încă înfrigurat, Ross se duse la foc și își ținu mâinile la flacăra. Lângă foc stătea o femeie în vârstă, cu șalul înfășurat strâns și cu bastonul sprijinit de scaun. Era străbunica băieților Frazier.

¹ Fel tradițional scoțian asemănător drobului, realizat cu măruntaie de oaie

² Revelionul scoțian

³ Cântec tradițional scoțian, cântat de Anul Nou

– Pot să vă aduc un whisky, doamnă Frazier?

Ea întinse o mână subțire, pătată de vârstă, și-i apucă încheietura cu o putere surprinzătoare. Ochii ei întunecați îi sfredeliră pe ai lui.

– Cele scrise odinioară fură date uitării.

– Ce anume?

– Scutul are să se rupă, țesătura are să se sfășie, prin sângele lui Tuatha de Danann. Deci, acum, sfârșitul și jalea, vrajba și spaima – începutul și lumina. N-aș fi zis c-am să trăiesc să văd asta.

Ross așeză o mână pe a ei, o mână blândă, îngăduitoare. Se spunea, știa el, că se număra printre cei vrăjiți. Alții ziceau că era un pic senilă. Dar frigul îl străbătu din nou, o bucată de gheață la șale.

– Începe cu tine, copil al străbunilor.

Ochii ei se întunecară, vocea îi deveni mai gravă, iar el simți un nou frison de teamă pe șira spinării.

– Deci, acum, între nașterea și moartea timpului, puterea crește – atât a întunericului, cât și a luminii – după somnul cel lung. Acum începe bătălia îmbibată în sânge dintre ei. Și cu fulgerul și chinurile facerii unei mame vine Aleasa ce poartă sabia. Morminte sunt multe, cu al tău în frunte. Războiul e lung și sfârșitul nu-i e scris.

Chipul ei fu străbătut de milă pe măsură ce vocea i se subția din nou, iar ochii i se limezeau.

– Dar nu e nici urmă de învinuire în asta și binecuvântările au să vină, căci farmecele îndelung umbrite se trezesc la viață din nou. Fi-va bucurie după lacrimi!

Cu un oftat îl strănse ușor de mână.

– Aș vrea un whisky, dacă se poate.

– Sigur!

Ross își zise că era o nebunie să fie zdruncinat de vorbele ei absurde, de ochii aceia scrutători. Dar avu nevoie de un moment să se liniștească înainte de a turna câte un whisky pentru bătrână și pentru el.

Încăperea se umplu de anticipare la auzul bătăii în ușă. Hugh o deschise, iar unul dintre băieții Frazier – Ross nu putea spune care dintre ei – fu întâmpinat cu aplauze și strigăte de bucurie când intră zâmbitor cu o pâine în semn de belșug.

Deși momentul de a aduce noroc venise și plecase.

Totuși, când ultimii oaspeți o luară spre casele lor, la aproape patru dimineața, Ross își uitase neliniștea. Poate că băuse un pic prea mult, dar era sărbătoare, și acum nu trebuia decât să se ducă ușurel în pat.

Angie se strecură lângă el – nimic n-o împiedica să se demachieze și să-și aplice crema de noapte – și oftă.

– La mulți ani, iubitele.

El își înfășură un braț în jurul ei în întuneric.

– La mulți ani, iubito.

Ross adormi și visă un fazan însângerat care cădea pe pământ în interiorul cercului de piatră, visă cioara cu ochi negri care dădea roată, suficient de mare cât să acopere soarele. Un lup care urla în vânt, frig amarnic și căldură aprigă. Plâns și jale, dangăt și bubuit ce măsoară timpul care se grăbește.

Și o tăcere bruscă, teribilă.

Se trezi mult după prânz, cu capul bubuind și o senzație oribilă de greață.

Mahmur cum era, se sili să se ridice, să se ducă la baie, să caute niște aspirină în punguța de medicamente a soției sale.

Luă patru și bău două pahare de apă, încercând astfel să-și aline durerea din gât. Făcu un duș fierbinte, apoi, simțindu-se un pic mai bine, se îmbracă și coborî la parter.

Intră în bucătărie, unde ceilalți se adunaseră în jurul mesei pentru un *brunch* cu ouă, biscuiți cu fructe, șuncă și brânză. Nu atât vederea mâncării, cât mirosul acesteia îi răscoli iarăși stomacul.

– S-a sculat, zise Angie cu un zâmbet. Îl studie cu capul înclinat într-o parte și, dându-și pe spate părul blond și lung până la bărbie, conchise: Arăți rău, dragul meu.

– Arăți un pic indispus, fu de acord Millie ridicându-se de la masă. Așază-te și o să-ți aduc o cană de ceai.

– Pentru ce suferă el e mai bună berea de ghimbir, zise Hugh. E leacul perfect pentru dimineața de după.

– Toți am bătut peste măsură. Rob sorbi din ceaiul său. Și eu simt un gol în stomac. Mâncarea ajută, să știi.

– O să mă limitez la asta deocamdată. Ross luă paharul cu bere de ghimbir de la Millie, își murmură mulțumirile și sorbi cu grijă. Cred

că o să mă duc să iau un pic de aer, să-mi limpezesc capul. Și să-mi bag în minte că sunt prea bătrân ca să beau până în zori.

– Vorbește în numele tău. Deși arăta un pic palid, Rob mușcă dintr-un biscuit, apoi zise: Întotdeauna o să fiu cu patru minute mai mare decât tine.

– Trei minute și patruzeci și trei de secunde.

Ross își trase cizmele de cauciuc în picioare și îmbracă o jachetă groasă. Gândindu-se la durerea de gât, își puse un fular și o căciulă, apoi, luând ceaiul pe care Millie i-l oferea într-o cană groasă, ieși în aerul rece, proaspăt.

Sorbi din ceaiul tare fierbinte și începu să meargă, în timp ce Bilbo, laboratorul negru, își potrivea mersul cu el. După un timp decise că se simțea mai întărit. Mahmurelile puteau să fie niște porcării teribile, își zise, dar nu durau mult. Și n-avea să-și petreacă ultimele ore în Scoția plângându-se că băuse prea mult whisky și vin.

O mahmureală nu putea să strice o plimbare la țară cu un câine bun.

Se trezi traversând același câmp pe care doborâse ultimul fazan la vânătoare. Și apropiindu-se de micul cerc de piatră în care căzuse acesta.

Oare sângele lui era acolo, pe iarba îngălbenită de iarnă de sub stratul de zăpadă? Era negru?

Nu voia să se apropie, nu voia să vadă. În timp ce se întorcea, auzi un foșnet.

Câinele mârâi din gât, iar Ross se răsuci să se uite în dumbrava cu arbori bătrâni și noduroși care mărginea câmpul. „E ceva acolo”, își spuse cu un nou fior. Îl auzea mișcându-se. Auzea un foșnet.

„Doar o căprioară”, se gândi. „O căprioară sau o vulpe. Poate un turist.”

Dar câinele își dezgoli dinții și părul de pe spinare i se ridică.

– Hei! strigă Ross.

Nu auzi decât foșnetul mișcării furișate.

– Vântul, zise el ferm. Doar vântul.

Știa însă, la fel cum știuse și băiatul care fusese odată, că nu era așa.

Merse înapoi câțiva pași, cercetând atent copacii.

– Hai, Bilbo! Hai să mergem acasă.

Se întoarse și începu să se îndepărteze rapid, simțind cum i se strângea pieptul. Privind în urmă, văzu că labradorul rămăsese pe loc, cu picioarele rigide și cu blana zburlită.

– Bilbo! Hai! îl îndemnă bătând din palme. Acum!

Căinele își întoarse capul și, pentru o clipă, ochii lui fură aproape sălbatici, reflectând o ferocitate nemaivăzută. Apoi o luă la trap spre Ross, cu limba atârându-i vesel.

Ross continuă să meargă cu pași mari până ajunse la marginea câmpului, unde puse o mână – care-i tremura un pic – pe capul câinelui.

– O.K., suntem doi idioți. N-o să pomenim niciodată despre asta.

Odată ajuns la fermă, constată că durerea de cap pălise, iar stomacul părea să i se fi stabilizat suficient cât să-i permită să mănânce niște pâine prăjită cu încă o ceașcă de ceai.

Convins că trecuse ce era mai rău, se așeză împreună cu ceilalți bărbați să vadă un meci la televizor, moțâind cu fragmente de vise întunecate.

Puiul de somn îi fu de folos, iar castronul simplu de supă pe care-l mâncă la cină fu o adevărată desfătare. Începu să-și strângă bagajele în timp ce Angie se ocupa de ale ei.

– O să mă duc devreme la culcare, îi zise. Sunt cam zdrobit.

– Arăți... istovit. Angie îi puse mâna pe obraz. S-ar putea să ai un pic de febră.

– Cred că mă pândea deja o răceală.

Ea încuviință iute din cap și se duse la baie să caute ceva. Se întoarse cu două comprimate verzi și un pahar cu apă.

– Ia astea și bagă-te în pat. Sunt comprimate de seară pentru răceală, așa că o să te ajute și să dormi.

– Te gândești la toate, spuse el înainte de a le da pe gât. Spune-le tuturor că ne vedem dimineață.

– Somn ușor. Îl înveli, făcându-l să zâmbească, și-l sărută pe frunte. Ai totuși un pic de febră, murmură ea.

– Îmi trece dacă dorm.

– Așa să fie!

*

Dimineață, el își zise că îi era mai bine. Nu putea să pretindă că-și revenise sută la sută – durerea aia de cap surdă și săcâitoare se întorsese și avusese un scaun moale – dar mâncă un mic dejun consistent cu porridge și cafea neagră.

O ultimă plimbare, apoi încărcarea mașinii îi făcură sângele să se miște. O îmbrățișă pe Millie, îl strânse în brațe pe Hugh.

– Veniți la New York la primăvară.

– Poate că venim. Jamie al nostru se descurcă să vadă de treburi pe-aici câteva zile.

– Spuneți-i la revedere din partea noastră.

– Așa o să facem. Probabil că o să fie acasă în curând, dar...

– Avem un avion de prins, zise Rob îmbrățișându-i la rândul lui.

– Of, ce dor o să-mi fie de voi, suspină Millie în timp ce le trăgea aproape pe cele două femei.

– Zbor plăcut, aveți grijă de voi.

– Veniți să ne vizitați, strigă Angie în timp ce se urca în mașină. Vă iubesc!

Trimise o bezea în timp ce păraseau ferma MacLeod pentru ultima oară.

Restituirea mașina închiriată, infectându-i pe funcționar și pe omul de afaceri care avea s-o închirieze după aceea. Îl infectară pe hamalul care le luă bagajele când îi dădură bacșișul. Când trecură prin poarta de securitate, infecția fusese contractată de cel puțin două duzini de oameni.

De și mai mulți în salonul de la clasa întâi, unde băură Bloody Mary și depănară amintiri din vacanță.

– E timpul, Jayne. Rob se ridică, își îmbrățișă fratele și-l bătu pe spate, o sărută pe Angie pe obraz. Pe săptămâna viitoare.

– Ține-mă la curent cu contul Colridge, îi spuse Ross.

– Așa o să fac. Am un zbor scurt până la Londra. Dacă e ceva ce trebuie să știi, o să primești mesajul când aterizezi la New York. Odihnește-te un pic în avion. Tot mai ești palid.

– Și tu arăți un pic de parcă n-ai fi în apele tale.